

# Pihasauna

Kun tulen kotiin, olen jo valmiiksi hyvällä tuulella. Ruuan jälkeen panen saunan lämpiämään. Lasken veden pataan, asettelen pilkkeet kiukaan alle ja syttyjä siihen lomaan. Tulen raapaisu on vähän niin kuin juhlallinen hetki. Sytytän tulet myös padan alle.

Istahdan kuuntelemaan, kun tuli tarttuu puihin, ja pian kiukaan alla käy kova humina. Antaapa humista. Käyn välillä lisäämässä puita, ja saunan valmistumista odotellessa kerään tuolin karmille pyyhkeen ja puhtaita vaatteita.

Sekoitan vedet astioihin, asettelen lämpimän maton pukuhuoneen lattialle ja rallit

paikoilleen. Nyt onkin löylyhuone valmis. Kuiva, kuuma ilma nipistelee talven kohmetamaa ihoa. Joko löisin löylyä? Heitän ensin vähän, ihan vain tunnustellakseni kiuasta. Sitten rapsautan kunnolla, ja tuikeasti kahahtaen höyrypilvi syöksyy ylös kiukaasta.

Joku näppärä on rakentanut saunan kattoon portaan, joka taittaa äkäisen löylyn alas niin, että se ei kärvennä kylpijää, vaan sekoittuu ja tulvii ja hyväilee kuumana ja kosteana. Sepä tuntuu, sepä tuntuu. Asetun vähin erin ylimmälle lauteelle loikomaan ja panen nyrkin pään aluseksi, nakkaan välillä lisää löylyä.

Kuinka paljon siinä nyt aikaa meni, tuli hiipuu jo kiukaan alta. Pesunkin on vuoro, melkein riittää, kun huuhtelee hien pois. Istuskelen pukuhuoneessa ja heilutan varpaita. Laitan kumisaappaat jalkaan, nostan maton kuivamaan ja rallit pystyyn, huuhtelen lauteet. Panen vielä puita pesään, että sauna kuivuu.

Ilta on pimennyt. Lumi narahtelee askelten alla. Pysähdyn varta vasten ja katselen ylös. Linnunrata hohtelee poikki taivaankannen, revontulia ei ole näkynyt tänä talvena. Kunpa aamulla ei tarvitsisi lähteä liikkeelle.